

متن پرسش

سلام خدمت استاد عزیزتر از جان: آقای طاهرزاده چند چیز است که به شدت روحم را آزار می دهد و هر چند وقت یکدفعه شروعی از نو میکنم اما پس از مدتی سقوط حاصل می شود. ۱. بنده جوانی ۱۹ ساله هستم و الگوی کامل بودن را در شخصیت علامه حسن زاده می بینم مثلا امام خمینی و آیت الله بهجت و... را که با علامه از لحاظ علمی مقایسه می کنم می بینم امام و آیت الله بهجت علمی مثل ریاضی و نجوم و ... را که علامه دارند را نداشته اند پس نتیجه می گیرم امام و آقای بهجت ظرفیت علمی را نداشته اند پس علامه کامل تر هستند از لحاظ سلوکی. ۲. وقتی جامعیت ایشان در علوم را می بینم و کمالات ایشان را، خوب می بینم من هم در ریاضی و نجوم استعداد و ظرفیت دارم ولی کسی نیست به من آموزش دهد و شرایطش جور نمی شود در نتیجه با یک پوچی همراه می شوم و ناامیدی از ادامه راه. ۳. اواخر ماه رمضان به شدت علاقه مند به شروع راهی که علامه طباطبایی ها رفتند را داشتم و حاضر به تن دادن به سختی ها بودم ولی به شرط حال معنوی نقد اما چند مشکل این علاقه را دارد کم رنگ می کند: الف) خانواده که نه به فکر نماز شب اند، نه کمال، نه حال معنوی، نه ریاضت، فقط انگار خلق شده اند پدر من را در آورند. ب) جو کل زندگی مانع این هدف می شود مثلا همه استرس رزق را به ما وارد می کنند و ما هم به اندازه خودمان مقاومت می کنیم و ساعت مختصری را برای کار و مابقی را برای مطالعه قرار می دهیم که ناگهان پدر گرامی می گوید یا کار کن یا از خانه من ... شو بیرون خوب این هم عزت ما هم علاقه کسب علم را نابود می کند و ما می مانیم و خودی که نه به کسب علم علاقه دارد نه به هدف کسب دنیا. و چندین مشکل دیگر. چه کنم؟ چه کنم؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: کمالات معنوی ربطی به علمی مثل ریاضیات ندارد. بزرگی هرکس به تقوای اوست و نگاه توحیدی که باید به عالم داشته باشد. حال هرکس با استعداد خود به حواشی این سیر می پردازد. و در مورد قسمت دوم سؤال؛ سعی کنید با برخورد لئین با والدین، کجدار و مریض رفتار کنید، نه آنچنان با آنها مقابله کنید که کار به درگیری بکشد و نه آنچنان تسلیم شوید که از تعالی استعداد و آمادگی های روحانی و علمی خود محروم گردید. موفق باشید